ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 13ης Μαρτίου 1990 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η υπό κρίση αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως αφορά το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 400/86 [1] της Επιτροπής, που έχει ήδη αποτελέσει το αντικείμενο εξετάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 167/88 [2]. Με την εκδοθείσα στην υπόθεση εκείνη απόφαση δόθηκε απάντηση σε πολλά από τα σχετικά με το κύρος του ερωτήματα που τίθενται στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ειδικότερα στα ερωτήματα που αφορούν σε περιφερειακό επίπεδο εφαρμογή του επίμαχου ειδικού μέτρου παρεμβάσεως. Ωστόσο, μένουν προς ανάλυση ορισμένες πτυχές του προβλήματος που δεν εξετάστηκαν στην προαναφερθείσα απόφαση και είναι σχετικές με ένα συγκεκριμένο ζήτημα: την ειδική τιμή παρεμβάσεως που έχει καθοριστεί από την Επιτροπή στον κανονισμό 400/86.

Αφενός, δεν αναγνωρίζεται η αρμοδιότητα της Επιτροπής για τη λήψη του επίμαχου μέτρου και, αφετέρου, έστω και αν υποτεθεί ότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο ήταν αρμόδιο, αμφισβητείται, εν πάση περιπτώσει, ο συγκεκριμένος τρόπος κατά τον οποίο αυτό άσκησε τις εξουσίες του.

Επί της αρμοδιότητας

2. Η αρμοδιότητα της Επιτροπής αμφισβητείται διττώς.

Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 400/86 δεν περιέχει ειδικά μέτρα παρεμβάσεως του τύπου αυτών που προβλέπει ο βασικός κανονισμός [3]· αντιθέτως, ο κανονισμός αυτός εμφανίζεται ως παρέμβαση με την οποία η Επιτροπή, οικειοποιούμενη τις αρμοδιότητες του Συμβουλίου, μετέβαλε τη δομή των τιμών της αγοράς σιτηρών.

3. Συναφώς, πρέπει, καταρχάς, να διευκρινιστεί ότι, κατά την περίοδο 1985/1986, δεν κατέστη δυνατό στο Συμβούλιο να καθορίσει τις γεωργικές τιμές του τομέα. Όντας υποχρεωμένη να καλύψει το νομικό κενό που προέκυψε από την παράλειψη του Συμβουλίου ώστε να καταστεί δυνατή η συνέχιση της ασκήσεως της γεωργικής πολιτικής, η Επιτροπή προέβη, συντηρητικώς, μέσω του κανονισμού (ΕΟΚ) 2124/85 [4], στον καθορισμό της τιμής παρεμβάσεως στον τομέα των σιτηρών. Η τιμή αυτή καθορίστηκε διά της παρατάσεως της ισχύουσας κατά το προηγούμενο έτος τιμής, ενώ, ταυτόχρονα, μειώθηκε ελαφρώς ώστε να ληφθεί υπόψη η ανάγκη συγκρατήσεως των πλεονασμάτων.

Αντιθέτως, καμιά απόφαση συντηρητικού χαρακτήρα δεν ελήφθη όσον αφορά την τιμή αναγωγής.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — Κανονισμός 400/86 της Επιτροπής της 21ης Φεβρουαρίου 1986 (ΕΕ L 45, σ. 22).

2 — Απόφαση της 8ης Ιουνίου 1989, AGPB (167/88, Συλλογή 1989, σ. 1635).

3 — Στο πλαίσιο των προτάσεων αυτών, η έκφραση «βασικός κανονισμός» χαρακτηρίζει τον κανονισμό 2727/75, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1143/76 του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1976 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/015, σ. 95). Όταν γίνεται αναφορά σε διατάξεις του κανονισμού 2727/75 που προκύπτουν από τροποποιήσεις άλλες εκτός από αυτές του κανονισμού 1143/76, θα διευκρινίζεται η ταυτότητα του τροποποιητικού κανονισμού.

4 — Κανονισμός 2124/85 της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1985 (ΕΕ L 198, σ. 31).

Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η τελευταία αυτή τιμή, εκτός της σημασίας που έχει για άλλους ειδικούς σκοπούς, αποτελεί ουσιώδες στοιχείο όσον αφορά τη θέσπιση των ειδικών μέτρων παρεμβάσεως που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

Πράγματι, τα μέτρα αυτά σχεδιάστηκαν ως μέσον για τη στήριξη, στο πλαίσιο μιας δυσμενούς συγκυρίας, του επιπέδου της τιμής του αρτοποιήσιμου μαλακού σίτου σε σχέση με την τιμή στόχο που αποτελεί ακριβώς η τιμή αναγωγής.

Ως εκ τούτου, αφού προβλέφθηκε, για αυτήν την ποιότητα σίτου, τιμή αναγωγής διαφορετική, και μάλιστα υψηλότερης, αυτής της κοινής τιμής παρεμβάσεως, με τον βασικό κανονισμό εισήχθησαν επίσης, και μάλιστα κατά τρόπο ενιαίο, συγκεκριμένες μέθοδοι, μεταξύ των οποίων τα ειδικά μέτρα παρεμβάσεως, για τον « προσανατολισμό » της αγοράς προς την κατεύθυνση του επιδιωκόμενου στόχου.

Εν ολίγοις, η θέσπιση των ειδικών μέτρων παρεμβάσεως συνεπάγεται, όπως είναι επόμενο, κατ' ανάγκην, εκ μέρους της Επιτροπής — η οποία είναι αρμόδια για την εφαρμογή τους δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού — δύο ειδών εκτιμήσεων.

Αφενός, είναι αναγκαία η ανάλυση της εξελίξεως της αγοράς και, ιδίως, της εξελίξεως και των προοπτικών των τιμών καθώς και της προσφοράς και της ζητήσεως εντός και εκτός της Κοινότητας· αφετέρου, επιβάλλεται να γίνει η αντιπαραβολή αυτής της εικόνας της συγκυρίας προς τον στόχο που αντιπροσωπεύει η τιμή αναγωγής και να ληφθεί, κατά συνέπεια, απόφαση σχετικά με το αν μια πρωτοβουλία στηρίξεως υπό τη μορφή ειδικού μέτρου παρεμβάσεως είναι ή όχι αναγκαία.

Επομένως, η Επιτροπή, εφόσον τουλάχιστον επιθυμεί να σεβαστεί τη λογική του βασικού κανονισμού, δεν μπορεί να θεσπίσει τα εν λόγω ειδικά μέτρα *χωρίς να λάβει υπόψη* την τιμή αναγωγής που έχει προηγουμένως ορισθεί.

4. Αυτό ισχύει, όπως είναι φυσικό, στην περίπτωση μιας ομαλής καταστάσεως. Τι συμβαίνει, αντιθέτως, σε περίπτωση όπως η προκείμενη κατά την οποία η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να εκπληρώσει το έργο της της ασκήσεως της γεωργικής πολιτικής σε κατάσταση υπάρξεως νομικού κενού;

Γενικώς, είναι λογικό να υποτεθεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται, εν πάση περιπτώσει, να προσπαθεί να επιτελεί το έργο της έτσι ώστε να αποφεύγεται ο κίνδυνος παραλύσεως της αναπτύξεως της κοινής πολιτικής.

Συγκεκριμένα, αυτό σημαίνει ότι, σε περίπτωση ανάγκης, η Επιτροπή οφείλει να προβαίνει σε όλες τις παρεμβάσεις για τις οποίες είναι αρμόδια, έστω και αν βρίσκεται σε κατάσταση που δεν της επιτρέπει να έχει στη διάθεσή της όλους τους συνήθως χρησιμοποιούμενους δείκτες.

Κατά συνέπεια, ελλείψει καθορισμού της τιμής αναγωγής από το Συμβούλιο, δεν υπάρχει λόγος να αποκλειστεί a priori η δυνατότητα της Επιτροπής, ενόψει της θεσπίσεως ενδεχομένου ειδικού μέτρου, να ανακατασκευάσει την ενδεδειγμένη τιμή αναγωγής στηριζόμενη στις γνώσεις που διαθέτει σχετικά με την εξέλιξη και τα χαρακτηριστικά της οικείας αγοράς.

Ειδικότερα, αυτό δικαιολογείται από το γεγονός, όπως επιβεβαιώθηκε και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η διαφορά μεταξύ της τιμής αναγωγής του αρτοποιήσιμου

μαλακού σίτου και της ενιαίας κοινής τιμής παρεμβάσεως παρέμεινε απολύτως σταθερή κατά τα προηγούμενα της εν λόγω περιόδου έτη.

Αυτό αποτελεί ένα ουσιώδες στοιχείο, κατά το μέτρο που καταδεικνύεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης τήρησε συνεπή στάση όσον αφορά την παραγωγή του αρτοποιήσιμου μαλακού σίτου εφαρμόζοντας ένα ειδικό μέτρο ενθαρρύνσεως του οποίου η σημασία ουδόλως έχει μειωθεί.

Εξάλλου, η σταθερότητα της διαφοράς μεταξύ της τιμής αναγωγής και της τιμής παρεμβάσεως — παρά τη μερική αυτοτέλεια των δυο αυτών παραγόντων — ήταν ένα στοιχείο που επίσης γνώριζαν όλοι οι επιχειρηματίες του τομέα, πράγμα που επίσης ενισχύει τη θέση ότι η Επιτροπή μπορούσε να στηρίξει τις εκτιμήσεις της στο στοιχείο αυτό προκειμένου να ελέγξει αν η σημειωθείσα κάμψη της αγοράς κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου δικαιολογούσε παρέμβαση στηρίξεως.

Δεν αμφισβητείται ότι κατά τις αρχές του 1986 οι τιμές του μαλακού σίτου κυμάνθηκαν, σε όλα σχεδόν τα κράτη μέλη, στο επίπεδο περίπου της τιμής παρεμβάσεως και ότι, όπως εμφαίνεται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 400/86, υφίσταντο, ως εκ τούτου, σοβαροί κίνδυνοι όσον αφορά τη σταθερότητα της αγοράς στο πλαίσιο μιας συγκυρίας χαρακτηριζόμενης από σημαντικά αποθέματα χωρίς να προβλέπεται η διάθεσή τους στο εγγύς μέλλον.

Υπό παρόμοιες περιστάσεις, η Επιτροπή, προβαίνοντας σε σύγκριση μεταξύ της τρέχουσας εξέλιξης και της παραδοσιακής τιμής αναγωγής του αρτοποιήσιμου μαλακού σίτου και λαμβάνοντας, ενδεχομένως, υπόψη — στο πλαίσιο ενός γενικού προσανατολισμού προς μια εντεινόμενη λιτότητα[5] — την αναθεώρηση, με σκοπό την χαλάρωσή τους, των μέτρων ενθαρρύνσεως της παραγωγής, μπορούσε να θεωρήσει ως δικαιολογημένη την εφαρμογή ενός ειδικού μέτρου παρεμβάσεως.

5. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή δεν υποκατέστησε, προφανώς, τις δικές της αποφάσεις σ' αυτές του Συμβουλίου όσον αφορά τις γεωργικές τιμές: ούτε άλλωστε προέβη, έστω κατά τρόπο καθαρά συντηρητικό, σε γενικόν ορισμό της τιμής αναγωγής.

Απλούστατα, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της σχετικά με τον έλεγχο και τη διαχείριση των γεωργικών αγορών, η Επιτροπή, ελλείψει ρητού ορισμού του Συμβουλίου, προσανατόλισε την ανάλυσή της βασισθείσα στην τιμή αναγωγής που εφαρμόζεται συνήθως για τον αρτοποιήσιμο μαλακό σίτο.

Επομένως, φρονώ ότι το επίμαχο μέτρο αποτελεί πράγματι ειδικό μέτρο παρεμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, εμπίπτον, κατά συνέπεια, στις αρμοδιότητες της Επιτροπής, και όχι αυθαίρετη μεταβολή της δομής των τιμών του τομέα.

5 — Αυτός ο προσανατολισμός για περιορισμούς είχε ήδη εκδηλωθεί κατά την προηγούμενη περίοδο με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1019/84 του Συμβουλίου, για τον καθορισμό των τιμών στον τομέα των σιτηρών για την περίοδο εμπορίας 1984/1985 [κανονισμός 1019/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 (ΕΕ L 107, σ. 4)]· το Συμβούλιο, στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του ανωτέρω κανονισμού, ισχυρίστηκε ειδικότερα ότι ήταν ανάγκη η συνετή πολιτική τιμών να μετατραπεί σε *περιοριστική* πολιτική, πράγμα που επέβαλε τη μείωση τόσο της τιμής παρεμβάσεως όσο και της τιμής αναγωγής. Όσον αφορά τις ενέργειες της Επιτροπής, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο προσανατολισμός αυτός προς μία περιοριστική διαχείριση αντικατοπτρίστηκε τόσο στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1810/84 (βλέπε τέταρτη αιτιολογική σκέψη), με τον οποίο ορίστηκε ειδικό μέτρο παρεμβάσεως για την περίοδο 1984/1985 [κανονισμός 1810/84 της Επιτροπής της 28ης Ιουνίου 1984 (ΕΕ L 170, σ. 33)], όσο και στον κανονισμό 2124/85 [κανονισμός 2124/85 της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1985 (ΕΕ L 198, σ. 31)] (βλέπε δεύτερη αιτιολογική σκέψη) με τον οποίο, όπως προανέφερα, θεσπίστηκαν τα αναγκαία όσον αφορά τις τιμές συντηρητικά μέτρα προκειμένου να αντιμετωπιστεί η επίμονη παράλειψη του Συμβουλίου.

6. Οι αιτούντες της κύριας δίκης αμφισβήτησαν επίσης την αρμοδιότητα της Επιτροπής υπό μία ειδικότερη άποψη.

Υπογράμμισαν, κυρίως κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, κατά τον καθορισμό της ειδικής τιμής παρεμβάσεως (δηλαδή της τιμής κατά την οποία οι ποσότητες σίτου που είχαν γίνει δεκτές στην ειδική παρέμβαση έπρεπε να απορροφηθούν από τις εθνικές αρχές), η Επιτροπή δεν ήταν εξουσιοδοτημένη να εφαρμόσει μειώσεις, ενόψει του γεγονότος ότι η ποιότητα σίτου την οποία το εν λόγω μέτρο αφορούσε ήταν κατώτερη της μέσης ποιότητας.

Από την περίοδο 1981/1982, το Συμβούλιο καθορίζει κατ' έτος την τιμή αναγωγής για τον σίτο μέσης ποιότητας, αναφέροντας ταυτόχρονα, σε σχετική υποσημείωση τη μείωση που πρέπει να ισχύσει σε περίπτωση ειδικών μέτρων αφορώντων τον σίτο κατωτάτης ποιότητας [βλέπε τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 1950/81[6], 1452/82[7] και 1564/83[8], περί καθορισμού, αντίστοιχα, των γεωργικών τιμών για τις περιόδους 1981/1982, 1982/1983 και 1983/1984].

Ωστόσο, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1019/84, το Συμβούλιο έκρινε ότι ήταν προτιμότερο η τιμή που έπρεπε να ισχύσει σε περίπτωση ειδικών μέτρων για την κατώτατη ποιότητα να μην οριστεί πλέον στον ετήσιο κανονισμό σχετικά με τις τιμές και ότι, αντιθέτως, η τιμή αυτή «θα πρέπει να υπολογιστεί τη στιγμή που θα εφαρμοστούν τέτοιου είδους μέτρα».

7. Σκόπιμο είναι να διευκρινιστεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2727/75, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1151/77, προβλέπει ότι η τιμή αναγωγής καθορίζεται για τον μαλακό σίτο που πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη *μέση* αρτοποιήσιμη ποιότητα· ωστόσο, έχοντας υπόψη ότι ο κύριος στόχος των ειδικών μέτρων παρεμβάσεως (στήριξη της αγοράς σε σχέση με την τιμή αναγωγής) μπορεί επίσης να επιτευχθεί με μέτρα στηρίξεως αφορώντα σίτο του οποίου η ποιότητα είναι διαφορετική της μέσης ποιότητας, το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 2727/75, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 5 του κανονισμού 1151/77 προβλέπει ότι τα ειδικά μέτρα μπορούν να αναφέρονται σε ποιότητες σίτου διαφορετικές απ' αυτήν για την οποία έχει καθοριστεί η τιμή αναγωγής και, ειδικότερα (βλέπε τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1151/77), μπορούν να αναφέρονται σε σίτο ανταποκρινόμενο στις *ελάχιστες* αναγκαίες απαιτήσεις που επιβάλλονται για την αρτοποίηση: εντούτοις, στην περίπτωση αυτή πρέπει να εφαρμοστεί μείωση σε σχέση με την τιμή που θα είχε καθοριστεί αν το ειδικό μέτρο αφορούσε σίτο μέσης ποιότητας.

Κατά την αιτούσα της κύριας δίκης, το Συμβούλιο, προβλέποντας κάτι τέτοιο, δεν θέλησε να αναθέσει στην Επιτροπή το έργο του καθορισμού των μειώσεων για τον σίτο κατώτερης της μέσης ποιότητας, αλλά μάλλον επιφυλάχθηκε να καθορίσει τις εν λόγω μειώσεις όχι πλέον εκ των προτέρων κατά την έναρξη της περιόδου αλλά κατά τον χρόνο της θεσπίσεως των ίδιων των μέτρων.

8. Η άποψη αυτή δεν μου φαίνεται πειστική για τους εξής λόγους.

Καταρχάς η Επιτροπή είναι αρμόδια να λαμβάνει αποφάσεις, κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, ως προς τη φύση και

6 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1950/81 του Συμβουλίου της 13ης Ιουλίου 1981 (ΕΕ L 198, σ. 3).

7 — Κανονισμός 1452/82 του Συμβουλίου της 18ης Μαΐου 1982 (ΕΕ L 164, σ. 6).

8 — Κανονισμός 1564/83 του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 163, σ. 1).

την εφαρμογή των ειδικών μέτρων παρεμβάσεως (βλέπε άρθρο 8, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού).

Στο πεδίο της εκτελεστικής αυτής αρμοδιότητας εμπίπτει η απόφαση σχετικά με τη σπουδαιότητα της στήριξης που πρέπει να δίδεται στο πλαίσιο συγκεκριμένης καταστάσεως· εξ αυτού έπεται ότι στην Επιτροπή εναπόκειται, κατά γενικό κανόνα, ο καθορισμός της συγκεκριμένης ειδικής τιμής παρεμβάσεως, λαμβανομένων προφανώς υπόψη των απαιτήσεων της αγοράς. Ωστόσο, αυτή η ειδική τιμή παρεμβάσεως πρέπει να θεωρείται ως τιμή περιλαμβάνουσα όλα τα στοιχεία που τη συνθέτουν και, επομένως, τις ενδεχόμενες αυξήσεις ή μειώσεις που πρέπει να γίνονται λόγω της ποιότητας του προϊόντος. Κατά τα λοιπά, στο άρθρο του 7, ο κανονισμός 2727/75 προβλέπει, όσον αφορά επίσης την τιμή παρεμβάσεως, ότι οι εκτελεστικές λεπτομέρειες σχετικά με την κατώτατη ποιότητα και ποσότητα που απαιτούνται για την παρέμβαση όσον αφορά καθένα από τα σιτηρά, καθώς και οι ισχύοντες στην παρέμβαση πίνακες αυξήσεων και μειώσεων καθορίζονται κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως.

Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, στον κανονισμό 1151/77, το Συμβούλιο όρισε, γενικά, ότι τα ειδικά μέτρα μπορούσαν να αφορούν σίτο ποιότητας διαφορετικής από τη μέση και, *ειδικότερα*, σίτο κατωτάτης ποιότητας· Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο, έστω και αν το Συμβούλιο προέβη κατά τρόπο άμεσο στον καθορισμό των εφαρμοστέων μειώσεων για την κατώτατη ποιότητα όσον αφορά ορισμένες περιόδους, πρέπει να θεωρηθεί ότι, ακόμα και κατά τις εν λόγω περιόδους, η Επιτροπή εξακολουθούσε να είναι αρμόδια για την εφαρμογή όλων των λοιπών σχετικών με τις τιμές προσαρμογών όσον αφορά τις λοιπές, εκτός της κατωτάτης, ποιότητες.

Κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθεί ότι, όταν το Συμβούλιο αποφάσισε, όπως προανέφερα, στον κανονισμό 1019/84, ότι οι μειώσεις που έπρεπε να γίνουν για τον σίτο κατωτάτης ποιότητας θα υπολογίζονταν κατά τον χρόνο της εφαρμογής των ειδικών μέτρων, θέλησε να επεκτείνει ως προς την ποιότητα αυτή την αρμοδιότητα της Επιτροπής όσον αφορά τον ορισμό των ενδεδειγμένων προσαρμογών.

Υπό το φως όλων των πιο πάνω σκέψεων, πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια για τη θέσπιση των αναφερόμενων στον κανονισμό 400/86 ειδικών μέτρων παρεμβάσεως.

Επί της καταχρηστικής ασκήσεως των εξουσιών της Επιτροπής

9. Οι παρεμβαίνοντες της κύριας δίκης επισημαίνουν μια αντίφαση μεταξύ του ειδικού μέτρου που περιλαμβάνεται στον κανονισμό 400/86 και αυτού που είχε αποτελέσει το αντικείμενο, κατά την προηγούμενη περίοδο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1810/84. Διατυπωμένο κατά τρόπο λίαν σχηματικό, το τεθέν πρόβλημα έχει ως εξής: με τον κανονισμό ακριβώς 400/86 εφαρμόζεται μεγαλύτερος συντελεστής μειώσεως για σίτο ανώτερης ποιότητας απ' ό,τι αυτός που ισχύει για σίτο που έγινε δεκτός στην ειδική παρέμβαση το προηγούμενο έτος.

10. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι μια απλή διαφορά σε σχέση με προηγηθείσα πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ελάττωμα θίγον το κύρος της σχετικής πράξεως, καθόσον μάλιστα, όσον αφορά την προκείμενη περίπτωση, προβλεπόταν ειδικώς ότι οι τιμές (και οι σχετικές μειώσεις) θα υπολογίζονταν κατά τον *χρόνο* της εφαρμογής του ειδικού μέτρου.

Εξάλλου, το κύρος κάθε πράξεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένης υπόψη της ευρείας διακριτικής εξουσίας που διαθέτουν τα κοινο-

τικά όργανα κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους στον τομέα της γεωργίας: διακριτική εξουσία από την οποία προκύπτει, όπως έχει επανειλημμένα υπογραμμίσει το Δικαστήριο, ότι ο δικαστικός έλεγχος δεν μπορεί να ασκείται παρά εντός των ορίων του ελέγχου, αποκλειστικά, της νομιμότητας[9].

Στο πλαίσιο των επίμαχων στην υπό κρίση υπόθεση μέτρων, η διακριτική αυτή εξουσία, όπως είχα ήδη την ευκαιρία να επισημάνω, αφορά τόσο, γενικότερα, τον καθορισμό του ύψους της ειδικής τιμής όσο και, ειδικότερα, τον προσδιορισμό της ποιότητας που γίνεται δεκτή στην ειδική παρέμβαση και, κατά συνέπεια, τις σχετικές μειώσεις που πρέπει να γίνονται σε σχέση με την ειδική τιμή όσον αφορά τη μέση ποιότητα.

11. Κατά τα λοιπά, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η συγκεκριμενοποιηθείσα με τον κανονισμό 400/86 διττή απόφαση να οριστεί μεγαλύτερη μείωση και να αυξηθούν οι ποιοτικές απαιτήσεις εντάσσεται στο πλαίσιο ενός γενικότερου προσανατολισμού, πολύ γνωστού στους επιχειρηματίες (προσανατολισμού ο οποίος επιβάλλεται ακόμα περισσότερο από τα οικονομικά αποτελέσματα του κανονισμού 1810/84), με τον οποίο αποσκοπείται, αφενός, η μείωση γενικώς των μέτρων ενθαρρύνσεως της παραγωγής, προκειμένου να συγκρατηθούν τα πλεονάσματα σιτηρών τα οποία αυξήθηκαν με τα χρόνια και, αφετέρου, η εφαρμογή μιας πλέον επιλεκτικής πολιτικής ποιότητας, διά της επικεντρώσεως των ειδικών μέτρων ενθάρρυνσης στην παραγωγή καλύτερης ποιότητας.

Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ορθώς η Επιτροπή άσκησε τις εξουσίες της καθορίζοντας το επίπεδο της αναφερόμενης στον κανονισμό 400/86 ειδικής τιμής.

12. Ενόψει όλων των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω να δοθεί η εξής απάντηση στο εθνικό δικαστήριο:

« Από την εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του κανονισμού 400/86 της Επιτροπής. »

9 — Βλέπε, τελευταία, την απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990, Biscuits Delacre (C-350/88, Συλλογή 1990, σ. I-395).